Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі ўніверсітэт

Орган парткома, рэктарата, мясцкома, камітэта ЛКСМБ і прафкома Беларускага дзяржаўнага універсітэта імя У. І. Леніна

№ 41 (391) | Чацвер. 31 снежня 1959 года | Цана 10 кап.

ДОБРЫ ДЗЕНЬ, ШАСЦІДЗЕСЯТЫ

Апошнія хвіліны 1959 года... Хутка Крамлёўскія куранты праб'юць дванаццаць разоў, і ў свае правы ўступіць у Новы, 1960 год.

Бадай што, няма на зямным шары народу, у якога не было б выдатнага звычаю — у ноч перад Новым годам азірнуцца на пройдзены шлях і памарыць аб будучам, аб шчасці. Не будзем парушаць гэтай традыцыі і мы

У нас ёсць што ўспомніць, ёсць чым ганарыцца. У вытокаў 1959 года стаіць XXI з'езд нашай слаўнай партыі, які акрэсліў перад савецкім народам шляхі да пабудовы камунізма. А колькі было іншых знамянальных падзей, колькі выдатных перамог атрымана ўсяго толькі за адзін год. Місія міру Мікіты Сяргеевіча Хрушчова ў ЗША, спуск на ваду атамнага ледакола «Ленін», шэраг перамог над касмічнай прасторай, які завяршыўся аблётам савецкай касмічнай лабараторыі вакол Месяца і фатаграфаваннем яго адваротнага боку, фатаграфаваннем, якое па сваёй дасканаласці, па тэхнічнай вышыні, глыбока ўразіла чалавецтва.

1959 год знамянальны для нас і тым, што ён з'явіўся першым годам першай сямігодкі. Савецкі народ выдатна папрацаваў на ўсіх яе франтах. Мы сталі жыць лепш, м... сталі жыць больш багата. І ...а — закон нашага жыцця.

Мы смела глядзім у будучае, ...верым у яго, мы ўпэўнены ў ім. Калі працоўны ў краіне капітала з трывогай думае аб тым, што прынясе яму, яго сям'і, яго бюджэту новы год — мы ўпэўнены, 1960 год прынясе нам новыя поспехі і далейшае павышэнне матэрыяльнага дабрабыту, далейшы прагрэс тэхнікі, новую веліч здзейсненых планаў.

Сёння за святочным сталом сабяруцца рускі і мардвін, украінец і латыш, беларус і казах, малдаванін і татарын, армянін і грузін— уся братэрская сям'я нашага многанацыянальнага Саюза. Мы жывём дружна і дружна працуем. Таму самыя дзёрзкія мары чалавецтва ажыццяўляюцца ў нас, у краіне пераможшага сацыялізма, і нават крылы чалавечай фантазіі часам бываюць бяссільнымі, і нам цяжка ўявіць, што можа аказацца не пад сілу савецкаму народу, не пад сілу нашай партыі: ці то палёт на Месяц, ці то змяненне прыроды Сібіры. Не, нам усё магчыма, усё пад сілу.

Таму мы ўпэўнена глядзім у будучае і радасна вітаем наступленне Новага, 1960 года, другога года сямігодкі, які з'явіцца яшчэ адным крокам па шляху да камунізма.

Дык добры дзень, тысяча дзевяцьсот шасцідзесяты!

З Новым годам вас, дарагія сябры, з новым шчасцем!

НАВАГОДНЯЕ

Паволі заціхае мерны бой
Далёкае заснежанай планеты.
Яловай пахне свежаю смалой
І ў цяпле распаранай ігліцай...
За гэты цэлы непачаты год
Бліжэй да мэты ступім мы
наперад.

Давайце на ўваходзінах яго
Памарым за святочнаю вячэрай!
Сваё сумленне—кожнаму суддзя,
Ды тут якраз і доказаў не трэба.
Калі мы жыта сеем загадзя,
То будуць гнуцца зноў сталы
ад хлеба.

Сакрэтамі да самага відна
Дзяўчат займаць
хлопцы-непаседы.
А, значыць, будзе ў Новым
ні адна,

Як і ў старым, вясёлая бяседа.
Ды на Купалле плёсы ад вянкоў
Зноў захмялеюць свежай
мятай-рутай...

Да самых дальніх зорак-светлякоў
Мы пракладзём касмічныя
маршруты.

І падарожжа — казачны палёт—
Не напаткае ніякое ліха,
Бо раставаць пачаў «халодны
лёд»,

Каб на зямлі было спакойна, ціха.
Хай лепш аб дол стараляюць
жалуды.

І скрозь гараць асеннія пажары.
Давайце і ў наступныя гады
Мы будзем разам, людзі, жыць
і марыць!

У. ПАЎЛАЎ.

НАПЯРЭДАДНІ НОВАГА ГОДА

Гістарычнаму факультэту споўнілася 25 год.

Адбыўся ўрачысты вечар, на якім даклад аб рабоце факультэта зрабіў дэкан тав. Савачкін. Затым з віншавальнымі прамовамі выступілі студэнты і выкладчыкі універсітэта, а таксама прадстаўнікі грамадскіх і дзяржаўных устаноў рэспублікі. Сіламі мастацкай самадзейнасці універсітэта быў дадзен канцэрт.

У корпусе, дзе займаюцца гісторыкі, арганізаван фотастэнд, прысвечаны 25-годдзю факультэта, і выстаўка навуковых прац вучоных і студэнтаў гістфака.

* * *

Ва універсітэце адбылася сустрэча з заслужаным артыстам РСФСР Юрыем Дуравым. Ён расказаў аб цыркавых прадстаўленнях, аб тым, як дрэсіруе чацвераногіх артыстаў; адказаў на шматлікія пытанні студэнтаў.

* * *

Бібліятэка юрыдычнага факультэта арганізавала кніжна-ілюстрацыйную выстаўку, прысвечаную снежаньскаму Пленуму ЦК КПСС.

В. КАПЦІЛОВІЧ.

Навагоднія віншаванні

У сувязі з наступленнем Новага года ва універсітэт паступілі віншавальныя тэлеграмы ад калектыву інстытута навуковай і тэхнічнай інфармацыі Кітая, ад Астранамічнага савета Акадэміі Навук СССР, Маскоўскага дзяржаўнага універсітэта, Петразаводскага дзяржаўнага універсітэта, Казахскага дзяржаўнага універсітэта імя С. М. Кірава і ад іншых навуковых устаноў і ВНУ краіны.

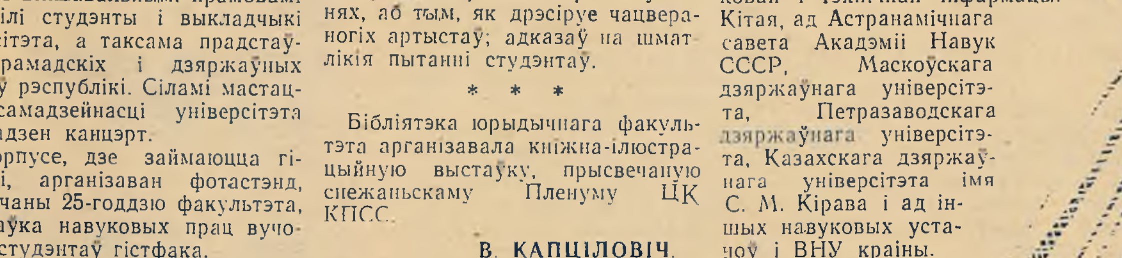

ЯНЫ НАС НЕ БАЧАЦЬ...

Гавораць, што аб'ектыў фотаапарата бывае аб'ектыўным толькі тады, калі аб'ект і не падазравае, што яго вобраз вось-вось трапіць на плёнку. Ці так гэта, прадастаўляем судзіць вам, нашы чытачы. Гэтыя здымкі зроблены якраз напярэдадні Новага года. Хоць, як выразна бачна са здымка, гэты хлопец і заўважыў, праўда, са спазненнем, фатографа, іменна з яго мы пачынаем гэтую невялічкую серыю «Яны нас не бачаць».

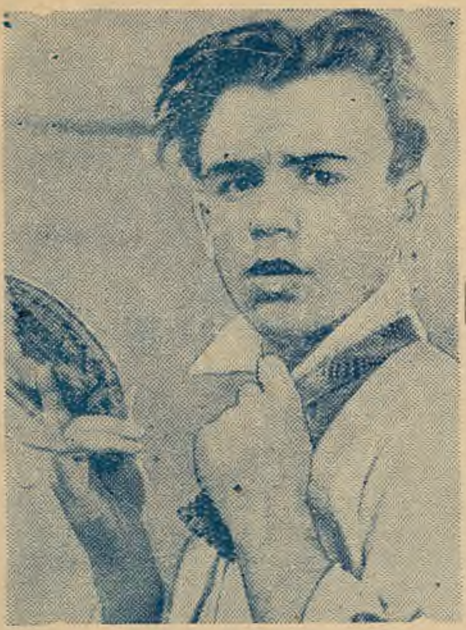

1. Непрыемна. Засталі за дзявочым заняткам.

2. Як бачыце, кожнаму хочацца сустрэць Новы год ва ўсеўзбраенні. Асабліва важна гэта для дзяўчат.

СНЯЖЫНКІ

Вецер здуў палахліва
з нябеснай грады,
Як з далоні дзіця, пушынкі...
І... сняжынкі.
Я ўспомніў сваіх тры гады
Над сусветам гарэла,
Стагнала
вайна...
Хоць пад горам
Матуля была, як былінка,—
Каб сняжынкі мяне не валялі,
Яна
мяне брала на рукі...
А я ж — не сняжынка.
Яна доўга ішла па дарозе такой...
Снег яе ўбіраў,
І яе, і сняжынкі...
Надыйшла і вясна...
А ў маці маёй
ў валасах
Засталіся навечна сняжынкі...
І калі з першым снегам
Страчаюся я,—
Хоць спяшаюць усе,
Я ж—замру на хвілінку,
Бо здаецца мне, знаеце,—
Мама мая
З валасоў атрасае сняжынкі...

У КАРЫЗНА

НАВАГОДНІ ФЕЛЬЕТОН

КАЛІ БЕЗ 5 ДВАНАЦЦАЦЬ...

Гэты Дзед-Мароз быў, як з казкі Андэрсэна—толькі жывы і сапраўдны: вясёлы, з хітра прыжмуранымі вачыма, кругла-шчокі і чырвонатвары, з белымі, быццам ватнымі, вусамі, з мяшэчкам за плячыма. Ён так спяшаўся, што не заўважыў, як на рагу вуліц Кірава і Чырвонаармейскай нос у нос сутыкнуўся са жвавым хударлявым хлопцам у беларускай нацыянальнай кашулі. Сутыкнуліся і так трэснуліся ілбамі, што ў Мароза іскры з вачэй сыпанулі святочным феерверкам.

— А каб ты спрах...,—вырвалася ў дзеда, і толькі ён наважыўся вылаяць, як след, хлопца—узняў на яго вочы і... струпянеў. Той таксама глядзеў на яго са здзіўленнем.

— Ты... ёсць на самай справе.— Дзед-Мароз недаверліва абыйшоў вакол хлопца, асцярожна тузануў яго за рукаў.—Мг. не здань, не прывід!

Хлопец быў уражаны не менш Мароза:

— А ты... таксама існуеш?

— Як бачыш,—зарагатаў Дзед-Мароз,—ну, дык будзь здароў, Данілка, каб ты скіс. З Новым годам!

— З Новым годам, Мароз!

І рукі Дзеда-Мароза і Данілы Шылы спляліся ў моцным сяброўскім поціску.

— Пачакай,—раптам успомніў нешта Дзед-Мароз,—а дзе ж ты, лайдак, прападаў цэлы семестр, чаму ні разу не з'яўляўся на старонках шматтыражкі? Студэнтам ты спадабаўся, хоць многія і пачалі пабайвацца тваіго вайстрачка. Ну, добра, што хоць цяпер падыйшоў: зараз дапаможаш паднесці мне гэты мяшэчак.

— Ого,—кракталуў Данілка, паспрабаваўшы падняць мех,—мяшэчак у цябе, дзядок, цяжкаваты.

— Падарункі,—усміхнуўся Дзед-Мароз,—нават тэлевізар ёсць!

— Ды ну?!

— А вось паглядзі,—развязаў Мароз мяшок.—Яшчэ на першым годзе вучобы пехта са студэнтаў пятага курса фізфака кінуў такі лозунг, што калі хто-небудзь будзе жаніцца, і калі ён і яна будуць аднакурснікамі, таму астатнія падораць тэлевізар. І вось якраз напярэдадні Новага года згулялі камсамольскае веселле Валодзя Шэршань і Элеанора Гарбацэвіч, выбачай, цяпер таксама ўжо Шэршань, Элеанора Шэршань. Вось я і спяшаюся даставіць ім падарунак аднакурснікаў.

Сярод другіх падарункаў Даніла Шыла заўважыў і незвычайную гумавую ляльку—чалавечка з заплюшчанымі вачыма за трыбунай з графінам вады. Як толькі Даніла паставіў яе ў вертыкальнае становішча, чалавечык расплюшчыў вочы, піснуў «абяцаю» і пацягнуўся за графінам.

— А гэта што?—здзівіўся Даніла.

— А гэта ўжо больш па тваёй частцы,—адказаў Мароз. —Гэта лялька такая, Абяцанкін. Пры яе дапамозе вельмі лёгка даваць абяцанні і не выконваць іх. Вось я і нясу яе работнікам адміністрацыйна-гаспадарчай часткі і аддзела капітальнага будаўніцтва універсітэта. Гэта яны абяцалі здаць у эксплуатацыю новы корпус інтэрната на 1.000 месц спачатку да першага верасня, потым да 7 кастрычніка, потым—да Новага года...

— І не здалі?

—Не. Дык я і нясу ім Абяцанкіна.

Чым бліжэй яны падыходзілі да універсітэта, тым гусцей станавіўся людскі паток, трапляліся і маскі. Раптам яны ўбачылі маладога хлапца, які стаяў пад ліхтаром і чытаў, і перачытваў нейкую паперку.

—Што з табой, хлопча?—крануў яго дзед.

—А-а,—узрадаваўся той,— паглядзіце, калі ласка, людзі добрыя. Тут няма памылак?—і ён працягнуў ім лісток.

Гэта была тэлеграма. «Віншую Новым годам, жадаю шчасця», —стаяла [illegible] чэ студэнт хімфака, выкідвае чарговае каленца.

—Чаму «пакуль яшчэ»?

—А таму, што якосьці каленца павінна быць апошнім.

У біякорпусе весялілася моладзь: грымела музыка, кружыліся пары. Але вось музыка сціхла, у круг увайшоў канферанс'е.

— Цяпер, — пачаў ён,— прапануем вашай увазе загадку. За марамі, за палямі, за шырокімі даламі існавала біястанцыя. Была на ёй пчолапасека і цукар ішоў, як належыць, пчолкам-працаўніцам на падкормку. І быў сад на ёй, 250 дрэўцаў развесістых, шматгадовых. Ды з году ў год ні кроплі мёду, ні аднаго яблычка не апрыходвалася на станцыі. Ну, хто скажа, дзе ёсць такая станцыя і куды знікалі мёды моцныя і яблычкі наліўныя, крутабокія?

— Цікава, — адзначыў Даніла Шыла, нешта шпарка занатоўваючы ў свой блакнот,—здаецца, ёсць такая станцыя і ў нас, ва універсітэце, але ж ліха ведае, куды там знікаюць мед і яблыкі.

Думаў ён і так і гэтак, а Дзед-Мароз запытальна і, як здавалася, з дакорам глядзеў на яго.

Універсітэцкае радыё, якое ўвесь час трансліравала джазавую музыку, змоўкла. Пачуўся звон Крамлёўскіх курантаў. Яны білі дванаццаць. З апошнім ударам і Дзед-Мароз, і Даніла Шыла раствbooліся ў натоўпе вясёлых студэнтаў, зніклі, як гэта заўсёды бывае з героямі казак і навагодніх фельетонаў.

А. ГАРЭЗНЫ.

Телеграмы Данілы Шылы

Загадчыку кафедры палітэканоміі дацэнту ТАМАШЭВІЧУ.

Віншуем Новым годам, жадаем хутчэй распрацаваць метады павышэння прадукцыйнасці працы над тэмай «Шляхі павышэння прадукцыйнасці працы ў калгасах БССР», пачатай 1956 годзе.

Студэнту II курса матфака МАРГОЛІНУ.

Віншуем святам, жадаем развітацца ў Новым годзе хвастамі па спецпрадметах.

Духавому аркестру, яго кіраўніку Л. ПЕТАРСОНУ.

Чакаем адраджэння былой сла[illegible]дзя віншуем першым [illegible]

СЯБРОЎСКІЯ ШАРЖЫ

САШУ ВАНЬКЕВІЧУ,
адказнаму за шэфскую работу камітэта камсамола

Нямала б нам усім праліць
У камітэце поту,
Калі б цябе ды ўявіць
Без шэфскае работы.

УЛАДЗІМІРУ ЛАЎРУКОВІЧУ,
лепшаму дружынніку

Скажем без слоўнай імжы:
На лаўца і звер бяжыць.

УЛАДЗІМІРУ ГАРАЕВУ,
рэкардсмену СССР у трайным скачку